

EREBOS

Počítačová hra, která tě sleduje

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Ursula Poznanski
EREBOS – Počítačová hra, která tě sleduje – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

U. POZNANSKI

EREBOS

Hra, která zabíjí!

FRAGMENT

Leonovi

Začíná to vždy v noci. V noci krmím své plány temnotou. Jestli mám něčeho nadbytek, je to právě temnota. Je půdou, v níž se daří tomu, co chci, aby rostlo.

Kdybych si musel vybrat, vždy bych dal přednost noci před dnem, sklepu před zahradou. Jen po západu slunce se má zmrzačená stvoření odváží ze svých úkrytů, aby se nadýchala ledového vzduchu. Čekají, až jejich znetvořeným tělům propůjčím groteskní krásu. Návnada musí být krásná, aby kořist postřehla hák, až když je pevně zaseknutý v mase. Má kořist. Téměř bych ji chtěl obejmout, ač ji neznám. Jistým způsobem to ale udělám. Splyneme v jednu duši.

Temnotu vyhledávat nemusím, vždy mne obklopuje, šířím ji kolem sebe, jako by to byl můj dech. Jako zápach mého těla. Už se mi vyhýbají, a to je dobře. Všichni se kolem mne plíží, šeptají, s nepříjemným pocitem, se strachem. Myslí si, že je ode mne odpuzuje zápach, ale já vím, že je odpuzuje temnota.

1.

Tři hodiny a deset minut a Colin pořád nikde. Nick si na asfaltu dribloval basketbalovým míčem; chytil ho vždy pravou rukou, pak levou, pak zase pravou. Vždycky, když se míč dotkl země, ozvalo se krátké zpěvné zadunění. Snažil se udržovat rytmus. Ještě dvacetkrát – když tady Colin do té doby nebude, půjde Nick na trénink sám.

Pět, šest. To Colinovi nebylo podobné, že by nic neřekl a nepřišel. Moc dobře věděl, jak rychle trenér Betthany vyhazuje hráče z týmu. A měl vypnutý mobil, určitě si ho už zase zapomněl nabít. Deset, jedenáct. Ale že zapomněl na basket, na své spoluhráče a tým? Osmnáct. Devatenáct. Dvačet. Colin nikde. Nick vzdychl a popadl balon pod paži. Taky dobře, aspoň dnes konečně nastřílí nejvíc košů on.

Trénink byl opravdu namáhavý a Nick se po dvou hodinách koupal v potu. Na bolavých nohou se dovedl do sprchy, vystavil se proudu horké vody a zavřel oči. Colin se neobjevil a Betthany se samozřejmě hrozně naštvál. Svůj vztek si vybil na Nickovi, jako by za Colinovu nepřítomnost mohl on.

Nick si umyl vlasy (podle trenéra Betthanyho byly příliš dlouhé) a sepnul je vytahanou gumičkou do culíku. Odešel z haly jako poslední, venku už byla tma. Když sjížděl po eskalátoru do metra, vylovil z kapsy mobil a zmáčkl tlačítko rychlé volby, kde měl uloženo Colinovo číslo. Po druhém zazvonění naskočila hlasová schránka. Nick zavěsil, aniž by zanechal zprávu.

Máma ležela na gauči, četla jeden ze svých kadeřnických časopisů a dívala se u toho na televizi.

„Dneska máme jen párky,“ prohlásila, jen co za sebou Nick zabouchl dveře. „Jsem úplně vyřízená. Donesl bys mi z kuchyně aspirin?“

Nick hodil tašku s věcmi na trénink do kouta a nechal ve sklenici vody rozpustit tabletu aspirinu s vitamínem C. Párky, super. Měl strašlivý hlad.

„Táta není doma?“

„Ne, přijde později. Kolega z práce má narozeniny.“

Nick bez velké naděje prozkoumal ledničku, jestli v ní nenajde něco lepšího než párky – třeba zbytky pizzy ze včera –, ale neuspěl.

„Co říkáš té aféře se Samem Lawrencem?“ zavolala máma z obývacího pokoje. „Hrůza, co?“

Sam Lawrence? To jméno mu připadalo známé, ale nemohl si k němu přiřadit žádný obličej. Když byl tak zničený jako dnes, šly mu máminy zašifrované zprávy dost na nervy. Donesl jí objednaný koktejl na bolest hlavy a přemýšlel, jestli si taky nemá jeden namíchat.

„Byli jste u toho, když si pro něho přišli? Paní Gillingerová mi o tom dnes vyprávěla, když jsem jí dělala melír. Pracuje ve stejné firmě jako Samova matka.“

„Trochu mi napověz – Sam Lawrence chodí k nám do školy?“

Máma se na něj nesouhlasně zadívala. „No jasně! Je dva roky pod tebou. A teď ho vyloučili. Tys ten skandál nezaznamenal?“

Ne, to Nick opravdu nezaznamenal, ale matka ho o všem velmi ochotně informovala.

„Našli v jeho skřínce zbraně! Zbraně! Podle všeho to byla jedna pistole a dva vystřelovací nože. Kde sežene patnáctiletý kluk pistoli? Můžeš mi to říct?“

„Ne,“ řekl Nick podle pravdy. Jemu celý skandál, jak to jeho matka nazývala, utekl. Vzpomněl si na šílené střelce na amerických školách a bezděčně se otřásl. Byli takoví lidé i u nich? Měl sto chutí zavolat Colinovi, ten by o tom možná věděl víc, ale Colin to beztak zase nezvedne, lenoch. Asi to tak ale bylo lepší, protože máma možná zase přeháněla a tenhle Sam Lawrence měl ve skřínce leda tak vodní pistolku a kapesní nůž.

„To je opravdu hrůza, co všechno se může pokazit, když děti rostou,“ řekla matka a podívala se na Nicka pohledem, který jako by říkal: *Ty můj drobečku, zlatíčko, ty moje děťátko, ty bys přece něco takového nikdy neudělal, že ne?*

Právě kvůli tomuhle matčinu výrazu Nick často přemýšlel, jestli by se přece jen neměl odstěhovat k bratrovi.

„Tys byl včera nemocný? Bethany pěkně nadával!“

„Ne. Všechno je v pohodě.“ Colinovy zarudlé oči se soustředily na zeď školní chodby těsně nad Nickovou hlavou.

„Fakt? Vypadáš děsně.“

„Jasně. Jen jsem minulou noc moc nespal.“

Colin věnoval Nickovi letmý pohled a pak se znovu zahleděl do zdi. Nick měl sto chutí zlostně zafunět. Nedostatek spánku Colinovi přece nikdy nevadil.

„Byls někde venku?“

Colin zavrtěl hlavou a dredy se mu rozlétly na všechny strany.

„Tak jo. Ale jestli je to zase kvůli tvému tátovi...“

„S tátou je všechno v pohodě, jasný?“ Colin se protáhl kolem Nicka a vešel do třídy – nesedl si ovšem na své místo, ale došoural se k oknu k Danovi a Alexovi, kteří tam stáli hluboce zabraní do hovoru.

Dan a Alex? Nick nevěřičně zakroutil hlavou. Oba byli tak mimo, že jim Colin vždycky říkal jen Manekýni. Manekýn číslo 1 (Dan) jednoznačně dost nevyrostl a člověk z něho měl pocit, že se to snaží dohnat obzvláště velkým pozadím, na kterém se rád škrábal. Manekýn číslo 2 (Alex) během vteřiny dokázal změnit barvu obličeje z barvy zdi na krvavě rudou. A to vždy, když ho někdo oslovil.

Chtěl se u nich Colin hlásit o místo Manekýna číslo 3?

„To nechápu,“ zamumlal Nick.

„Samomluva?“ Za Nickem se vynořil Jamie, pleskl ho rukou přes rameno a poslal svou polorozpadlou tašku po zemi přes celou třídu. Zašklebil se na Nicka a ukázal při tom řadu nejkřivějších zubů, jaké se na této škole daly najít.

„Samomluva je špatné znamení. Jedna z prvních známek schizofrenie. Už taky slyšíš hlasy?“

„Blbost.“ Nick do Jamieho přátelsky dloubl. „Ale Colin se bratříčkuje s Manekýnama.“

Podíval se znovu tím směrem a ztuhl. Počkat. To nebylo bratření, on se jim podroboval. Colin nasadil prosebný výraz, jaký u něj Nick ještě nikdy neviděl. Zcela bezděčně udělal několik kroků jejich směrem.

„... nevím, co ti to udělá, když mi dáš pár tipů,“ zaslechl Nick, jak říká Colin.

„To nejde. A nedělej se, víš to sám,“ řekl Dan a zkrřížil ruce na svém obtloustlém břiše. Na kravatě školní uniformy měl trochu míchaných vajec od snídaně.

„Ale no tak – jen něco. A jasně že to na tebe neprásknu.“

Alex se pochybovačně díval na Dana; ten zářil radostí nad tím, jak se situace vyvíjí.

„Zapomeň. Jindy se vždycky nehorázně vychloubáš, tak se teď o sebe postarej sám.“

„Aspoň...“

„Ne! A buď už konečně zticha!“

Za chvílku. Za chvílku se Colin napřáhne a ukáže Danovi, zač je toho loket. Za chvílku.

Ale Colin jen sklonil hlavu a pozoroval špičky svých bot.

Tady něco nehrálo. Nick se dolou dal k oknu a přidal se k trojici spolužáků.

„Tak co, jak se vede?“

„Potřebuješ něco?“ zeptal se Dan útočně.

Nick se podíval na něj a pak na dva ostatní kluky.

„Od tebe ne,“ odpověděl. „Od Colina.“

„Nevidíš, že se zrovna baví s náma?“

Nickovi překvapením zaskočilo. Jak to s ním mluví?

„Ale? Fakt, Dane?“ odvětil pomalu. „A o čem by se s váma asi tak mohl bavit? O nejnovějších módních trendech?“

Colin se na něho rychle podíval svýma černýma očima, ale neřekl jediné slovo. Kdyby neměl tak tmavou pleť, Nick by přísahal, že se červená.

To snad nemůže být pravda! Provedl Colin něco a Dan o tom věděl? Vydíral ho?

„Coline,“ řekl Nick hlasitě, „jdeme s Jamiem a ještě někým po škole do Camden Lock. Jdeš taky?“

Trvalo dlouho, než Colin odpověděl.

„Ještě uvidím,“ řekl a díval se při tom upřeně z okna. „Ale radši se mnou nepočítejte.“

Dan s Alexem si vyměnili výmluvný pohled, ze kterého měl Nick nepříjemný pocit v žaludku.

„O co tu vlastně jde?“ Chytil kamaráda za rameno. „Coline, no tak, co je?“

Byl to Dan, ten směšný tlustoch, kdo sundal Nickovu ruku z Colinova ramene. „Nic, co by se tě týkalo. Nic, čemu bys rozuměl.“

V půl šesté byla Northern Line plná až do posledního místečka. Nick a Jamie na cestě do kina stáli vmáčknutí mezi unavenými, potícími se lidmi. Čas od času se Nick postavil na špičky, aby se vyvýšil nad dav a nadýchal se

trochu čerstvějšího vzduchu. Jamie byl beznadějně zaklíněn mezi byznysmeny v obleku a matronu s obrovským poprsím.

„Já ti říkám, že na tom něco nehrálo,“ trval na svém Nick. „Dan se choval ke Colinovi jako ke sluhovi. A ke mně jako k malému dítěti. Příště...“ Nick se zarazil. Co by příště udělal? Dal Danovi jednu do nosu? „Příště mu ukážu, zač je toho loket,“ dokončil.

Jamie pokrčil rameny, na víc pohybu nebylo místo. „Myslím, že si něco namlouváš,“ řekl lhostejně. „Třeba Colin doufá, že mu Dan pomůže se španělštinou. Doučuje spoustu lidí.“

„Ne, o nic takového nešlo. Musel bys je slyšet!“

„Tak má možná něco v plánu.“ Jamie se zazubil tak, že mu byly vidět i stoličky. „Dělá si z těch dvou srandu, nedošlo ti to? Jako tehdy, když namluvil Alexovi, že má o něho zájem Michelle. To bylo divadýlko na několik týdnů!“

Proti své vůli se Nick rozesmál. Colin v tom byl tak přesvědčivý, že Alex chudinku Michelle doslova pronásledoval. Samozřejmě to pak celé prasklo a Alex se pěkně dlouho nedokázal zbavit barvy přezrálého rajčete.

„To už je dva roky, to nám bylo akorát čtrnáct,“ řekl Nick. „A byla to dětská zábava.“

Dveře metra se otevřely, pár lidí vystoupilo, nepoměrně víc se jich vmáčklo dovnitř. Mladá žena s vysokými podpatky šlápla celou svou vahou Nickovi na nohu a bolest, která následovala, mu v několika dalších minutách nedovolila myslet na nic jiného, natož na Colinovo podivné chování.

Teprve později, když seděli v temném sále kina a na obrovském plátně běžely reklamy, vybavil si Nick znovu ranní scénu s Colinem a těmi dvěma cvoky. Alexův dychtivý pohled, Danův nadřazený úsměv. Colinovy rozpaky.

Kdepak doučování, to ani náhodou.

Za celý víkend se Colin neobjevil ani nezval a také v pondělí prohodil s Nickem jen to nejnutnější. Vypadalo to, že je pořád v pohybu. O jedné z přestávek ho Nick zahlédl, jak přistrčil něco Jeromovi. Něco tenkého, z lesklého plastu. Jerome dělal, jako že ho to moc nezajímá, a Colin mluvil, horečně u toho gestikuloval a nakonec odběhl.

„Nazdar, Jerome,“ přistoupil k němu Nick očividně v dobré náladě. „Hele, co ti to teď Colin dával?“

Pokrčení rameny. „Ale, nic zvláštního.“

„Tak mi to přece ukaž!“

Chvilí to vypadalo, že Jerome sáhne do kapsy u bundy, ale nakonec si to rozmyslel.

„Proč tě to zajímá?“

„Jen tak. Čirá zvědavost.“

„Není to nic důležitýho. A vlastně, zeptej se Colina.“ S těmito slovy se Jerome otočil a přidal se ke skupince diskutující o nejčerstvějších fotbalových výsledcích.

Nick vyndal ze skříňky učebnice na angličtinu a vlekl se do třídy, kde se jeho pohled jako vždy nejdříve zastavil u Emily. Něco kreslila, soustředěná a se skloněnou hlavou. Tmavé vlasy jí padaly až na papír.

Odtrhl od té scény oči a vydal se směrem ke Colinovu místu – tam ale trůnil Manekýn Alex. Měli s Colinem hlavy u sebe a něco si šuškali.

„Ty mi taky můžeš,“ zamumlal Nick a zamračil se.

Další den Colin nepřišel do školy.

„To může být úplně cokoli. Hej, normálně jsem přece já ten nedůvěřivý!“ Jako na potvrzení svých slov zabouchl Jamie dvířka od skříňky. „Nenapadlo tě třeba, že se Colin do někoho zabouch? To se pak většina lidí chová trochu jako cvok.“ Jamie zakoulel očima. „Třeba do Glorie, kdoví? Nebo do Brynne. Ne, do té ne, ta běhá jen za tebou, ty casanovo.“

Nick ho poslouchal jen na půl ucha, protože o kousek dál na chodbě, u záchodů, stáli dva kluci ze sedmičky. Dennis a... někdo, na jehož jméno si Nick hned nevzpomněl. Každopádně Dennis tomu druhému cosi horlivě vykládal a současně mu něco strčil pod nos: tenký čtverhranný balíček. Celá scéna byla Nickovi velmi povědomá. Ten druhý se zazubil a nenápadně strčil balíček do tašky.

„Možná že Colin propadl naší sladké Emily Carverové,“ přemítal Jamie neúnavně dál. „Na té si ale vyláme zuby, to by ta jeho nálada byla vysvětlitelná. A nebo že by propadl našemu miláčkovi, Helen!“ Jamie pleskl po zadku obtloustlé děvče, které se zrovna kolem něj chtělo protáhnout do třídy.

Helen se otočila a dala mu takovou ránu, že Jamie odlétl přes kus chodby. „Dej ty svoje pracky pryč, blbče,“ zasyčela.

Po několikavteřinovém šoku se Jamie rychle vzpamatoval. „No jo. Ale přijde mi to těžký, když se na tebe podívám. Bedary a špeky, to já rád!“

„Nech ji na pokoji,“ řekl Nick. Jamie se na něho překvapeně zadíval.

„Co se s tebou stalo? Dal ses teď někdy ke Greenpeace? Abys mohl zachraňovat velryby nebo tak něco?“

Nick neodpověděl. Vždycky, když slyšel, jak Jamie vtipkuje na Helenin účet, měl pocit, jako by střílel rachejtle na kanystr s benzinem.

V televizi běželi Simpsonovi. Nick seděl v teplákách na gauči a krmil se vystydlými špagetami přímo z plastové krabičky.

Máma ještě nebyla doma. Musela mít zase naspěch a určitě si nesbalila všechno, co potřebovala, protože půlka její „bedny s náradím“ se válela roztroušená po zemi v obýváku. Nick při vstupu do pokoje šlápl na natáčku a málem se natáhl jak široký tak dlouhý. Máma je ztělesněný chaos.

Z ložnice, kde právě spal táta, se ozývalo chrápání a na dveřích visela cedulka „Prosím nerušit – spím do zásoby“.

Krabice od špaget už byla prázdná a Homer zrovna narazil autem do stromu. Nick zívá. Tenhle díl znal, kromě toho už za chvíli stejně musí jít na basket. Bez většího nadšení si sbalil věci. Třeba se dneska objeví Colin, když propásl minulý trénink. Zavolat mu a připomenout mu to by každopádně neuškodilo. Nick to zkusil třikrát, ale vždy se ozvala jen hlasová schránka, a tu si Colin poslechl jednou za uherský rok.

„Kdo nebere hru vážně, nemá v tomhle týmu co dělat!“ Betthanyho řev hravě zaplnil celou halu. Členové zřetelně prořídlého družstva si rozpačitě prohlíželi špičky svých bot. Betthany křičel na ty nesprávné, oni přece na trénink přišli. Ale bylo jich jen osm místo sedmnácti. Z osmi hráčů se ani nedaly vytvořit dva týmy, o střídání nemluvě. Colin samozřejmě nepřišel, ale chyběl i Jerome. Zvláštní.

„Co je s nima? To jsou všichni nemocní? Řadí teď v okolí akutní měknutí mozku?“ Nick doufal, že Betthany brzo ochraptí.

„Jestli se teď takhle bude chovat pořád, zůstanu příště taky doma,“ zamumlal a za odměnu směl udělat pětadvacet kliků.

Cestou domů se Nick ještě dvakrát pokusil Colinovi dovolat, ale bez úspěchu. Sakra.

Proč mu to vlastně tak vadilo? Jen proto, že se Colin choval jako blbec? Ne, ujasnil si po krátkém přemýšlení. To by mu bylo jedno. Ale jak to tak vypadalo, vymazal ho Colin ze dne na den ze svého života. Nick od něj chtěl aspoň slyšet proč.

Když přijel domů, šel nejdříve k sobě do pokoje a rozvalil se na vratké židli u psacího stolu. Zapnul počítač a otevřel e-mailovou schránku.

Od: Nick Dunmore <nick1803@aon.co.uk>

Komu: Colin Harris <colin.harris@hotmail.com>

Předmět: Vše ok?

Nazdar! Jsi nemocný, nebo se něco děje? Urazil jsem tě nebo tak něco? Jestli jo, nebylo to úmyslně.

A hele, co máš s Danem? Tenhle týpek je fakt zvláštní, na tom jsme se přece shodli...

Budeš zítra ve škole? Jestli máš nějaký problém, pojď si o tom promluvit.

CU

Nick

Klikl na tlačítko *odeslat*, pak otevřel prohlížeč a přihlásil se na chat basketbalového oddílu. Nikdo ale nebyl on-line, tak otevřel stránku *deviantart*. Stránku, kterou vytvořila Emily. Podíval se, jestli nezveřejnila nějakou novou kresbu nebo báseň. Byla neuvěřitelně nadaná.

Dnes našel dvě nové kresby, které si uložil na disk, a krátký blogový příspěvek. Před čtením zaváhal. Vždy musel překonat neviditelné bariéry, protože věděl, že to nebylo určeno jemu. Emily se snažila zůstat v anonymitě, ale měla ukecané kamarádky.

Nakonec ale rozpaky zahnal. Tady, na této stránce, byl Emily nablízku. Jako kdyby se jí dotýkal ve tmě.

V blogu Emily psala, že má pocit, jako by měla v hlavě prázdnost. Přála si odjet na venkov, pryč z obrovského molochu zvaného Londýn. Pro Nicka bylo každé slovo jako bodnutí. Neuměl si představit, že by Emily jeho město a jeho život opustila. Příspěvek přečetl třikrát, pak teprve stránku zavřel.

Ještě jednou zkontrolovat e-maily. Od Colina žádná zpráva. Ani žádný nový tweet, a to už několikátý den. Nick vzdychl, prásknul s myší trochu silněji, než by se slušelo, a počítač vypnul.

Chemie byla za trest. Nick se s rostoucím zoufalstvím skláněl nad knihou a pokoušel se pochopit úlohu, kterou jim na tuto hodinu zadala paní uči-

telka Ganterová. Kdyby mu aspoň na konci roku stačilo céčko. Ale hůř než za B to nešlo, a vlastně to spíš muselo být A. Na medicínu chemické zoufalce neberou.

Vzhlédl. Před ním seděla Emily, tmavý cop jí padal na záda. Záda vůbec ne úzká, éterická, ale taková, na nichž byl vidět plavecký trénink. Stejně jako nohy, ty byly dlouhé a svalnaté a... Potřásl hlavou, aby vyhnal podobné myšlenky a začal se zase soustředit. Ztracená chemie. Kolik že molů bylo devatenáct gramů CH_4 ?

Hodina skončila až příliš brzo. Nick test odevzdal jako poslední, přesvědčený o tom, že paní Ganterová opravdu nebude mít radost. Emily už odešla; Nick se po ní automaticky rozhlížel a našel ji jen o pár metrů dál na chodbě. Mluvila s Rashidem, jehož enormní nos vrhal na stěnu stín připomínající zobák. Nick se pomalu o kousek přiblížil a předstíral, že něco hledá v tašce.

„Nesmíš to nikomu říct, je ti to jasný?“ Rashid Emily něco podával – plochý balíček zabalený do novin. Čtvercový, už zase. „Je to důležité. Budeš koukat, jaká je to jízda.“

Emilyin výraz mluvil za vše. „Na takový hlouposti nemám čas.“

Nick se zastavil kousek od nich a zaujatě sledoval nástěnku šachového kroužku.

„Nemám čas, taková blbost!“

„Zkus to! Na, tady.“

Pohled do strany Nickovi prozradil, že se Rashid pokusil balíček Emily dát, ale ta si ho nevzala. O krok ustoupila, zavrtěla hlavou a odešla. „Dej to někomu jinému,“ zavolala na Rashida přes rameno.

Jo, dej to mně, pomyslel si Nick. Co se to dělo? Jak to, že o těch balíčcích putujících mezi ostatními nikdo nemluvil? A jak to, že ho, ztraceně, ještě nikdo nedal jemu? Vždyť jinak přece vždycky o všem věděl!

Nick pozoroval Rashida, jak balíček strká do kapsy bundy a loudá se chodbou pryč. Pak narazil na Brynne, která zrovna domluvila s kamarádkou, oslovil ji, vytáhl balíček z kapsy...

„Kam tak zasněně koukáš?“ Na Nickovo rameno tvrdě dopadla něčí ruka. Jamie. „Jaká byla hrůzostrašná hodina chemie?“

„Hrůzostrašná,“ zamumlal Nick. „Cos myslel?“

„Jenom jsem to chtěl slyšet z první ruky.“

Pár lidí se zastavilo uprostřed chodby a zakrylo Nickovi výhled na Ra-

shida s Brynne; Nick šel blíž, ale transakce mezitím už proběhla. Rashid se odlouдал svým typickým způsobem a i Brynne zmizela za nejbližším rohem.

„Sakra!“ zanađával Nick.

„Co je?“

„Ale, něco se děje. Naposledy Colin něco podstrčil Jeremymu a chovali se u toho hrozně tajuplně. Teď to zrovna chtěl vnutil Rashid Emily, ale ta ho odmítla, tak to hned zkoušel u Brynne.“ Přejel si rukou přes culík. „Zbytek jsem propásl. Ale chtěl bych vědět, o co jde.“

„Cédéčka,“ řekl Jamie střízlivě. „Nějaké pirátské kopie, počítám. Už jsem dneska dvakrát viděl, jak někdo někoho odtáhl do rohu a vnutil mu cédéčko. To je snad jedno, ne?“

Cédéčka. To by odpovídalo i formátu Rashidova balíčku. Pirátská kopie, která šla z ruky do ruky, možná nějaká zakázaná hudba. Pak nebylo nic divného, že to Emily odmítla. Jo, to bylo možné. Tahle myšlenka Nickovu zvědavost trochu uklidnila, ale na druhou stranu..., jestli je to jen cédéčko, proč o tom nikdo nemluvil? Naposledy, když po škole koloval zakázaný film, byl denním tématem rozhovorů. Ten, kdo ho už viděl, se vyžíval v sáhodlouhých popisech, zatímco ti ostatní jen závistivě naslouchali.

Ale teď? Bylo to, jako kdyby všichni hráli tichou poštu, jako kdyby po škole kolovalo tajné heslo. Zasvěcení mlčeli, šeptali, odlišovali se.

Nick se zamyšleně prodíral směrem k učebně angličtiny. Následující hodina byla docela nudná, Nick byl ponořen do svých myšlenek, a tak si teprve po dvaceti minutách vyučování všiml, že dnes chyběl nejen Colin, ale i Jerome.

Na Nickův psací stůl dopadalo teplé podzimní světlo a barvilo změt knih, sešitů a zmačkaných papírů dozlatova. Esej na angličtinu, nad kterou Nick už půl hodiny dumal, měla přesně tři věty, zato okraj stránky byl pokreslený kroužky, blesky a vlnovkami. Hrůza, prostě se nedokázal soustředit, myšlenky se mu stále toulaly někde jinde.

Slyšel mámu, která rachotila v kuchyni a ladila rádio. Whitney Houston zpívala *I will always love you* – čím si tohle vlastně zasloužil?

Hodil tužku na stůl, vyskočil a práskl dveřmi. Takhle to dál nešlo, prostě se nemohl zbavit myšlenek na to cédéčko. Jak to, že ho ještě neměl? A jak to, že mu o něm ještě nikdo neřekl? Znovu se pokusil zavolat Coli-

novi, ale ten to – kupodivu! – zase nezvedal. Nick mu namluvil pár nepříliš jemných slov do hlasové schránky, v seznamu našel Jeromovo číslo a stiskl tlačítko. Vyzváněcí tón zazněl poprvé, podruhé, potřetí – pak bylo spojení přerušeno. Sakra. Nick se zhluboka nadechl. Tohle bylo směšné. Napřáhl se, aby mohl vši silou hodit mobil zpátky do batohu, a vzápětí se zarazil. Kdesi v hlavě ho polechtal nový nápad. Vždyť měl přece i číslo na Emily.

Ještě než stihl vymyslet řadu důvodů, proč by jí volat neměl, stiskl tlačítko. Už zase mu do ucha zněl vyzváněcí tón, jednou, dvakrát...

„Haló?“

„Emily? Ehm, to jsem já, Nick. Chtěl jsem se tě jen na něco zeptat... Jde o dnešek... ve škole...“ Pevně zavřel oči, zhluboka dýchal.

„Myslíš ten úkol z chemie?“

„Ne. Emmm..., náhodou jsem zahlídl, jak ti Rashid něco dává. Můžeš mi říct, co to bylo?“

Trvalo několik vteřin, než Emily odpověděla. „Proč?“

„No, proto, že... Pár lidí se v poslední době chová divně, už sis toho všimla?“ Konečně z něho lezly celé věty. „A já si myslím, že to má co dělat s těma věcmi, co teď po škole kolují. Proto... Vždyť ty mi rozumíš. Rád bych věděl, o co jde.“

„To já sama nevím.“

„Rashid ti to neřekl?“

„Ne, vyptával se mě; chtěl toho vědět spoustu o mé rodině, ale do toho mu nic není. Jestli mám hodně volnosti a tak.“ Krátce a neradostně se zasmála. „A jestli mám vlastní počítač.“

„Aha.“ Nick se bezúspěšně pokoušel z téhle informace něco vytěžit. „Řekl ti, k čemu bys ten počítač mohla potřebovat?“

„Ne. Jenom řekl, že mi dá něco jedinečného, lepšího než všechno, co jsem zatím viděla, a že si to mám prohlídnout o samotě.“ Z Emilyina tónu bylo snadné odhadnout, co si o tom všem myslí. „Byl takový rozrušený a dotěrný. Ale tos přece viděl sám.“

Poslední věta zněla trochu ironicky. Nick cítil, jak zrudl.

„To jsem viděl,“ řekl. Nastala pauza.

„Co si myslíš, že to je?“ zeptala se nakonec Emily.

„Nemám tušení. Zeptám se Colina, až zas bude ve škole. Nebo... Teda, možná máš lepší nápad.“ Linka ztichla.

„Nemám,“ řekla pak Emily. „Upřímně řečeno, ještě jsem nad tím moc nepřemýšlela.“

Dřív, než vyslovil další větu, zhluboka se nadechl. „Mám se ti ozvat, kdybych něco zjistil? Teda, pokud to samozřejmě bude něco zajímavýho.“

„Jo, určitě,“ řekla Emily. „Jasně. Ale teď už musím jít, mám ještě něco na práci.“

Po tomto rozhovoru se Nickova nálada zlepšila o sto procent. Colin mu taky mohl. On teď našel pojitko k Emily. A měl záminku, aby se jí mohl zase ozvat. Jen co bude vědět něco víc.

Colin už byl zase ve škole. Jako kdyby se nic nestalo, opřel se o svou skříňku, zazubil se na Nicka a přehodil si dredy přes rameno. „Měl jsem zánět v krku, něco takovýho jsem ještě nezažil,“ řekl a ukázal na svou šálu. „Takže nešlo ani telefonovat. Úplně jsem ochrptěl.“

Nick hledal v Colinově obličejí náznak lži, ale nic nenašel. „Betthany se naštvál jako už dlouho ne,“ řekl. „Proč ses mu neozval?“

„No jo. Mně bylo fakt hrozně. Ten starouš by si to neměl tak brát.“

Nick opatrně volil další slova. „Musí to být fakt nakažlivý, tahle nemoc. Předevčírem nás bylo jen osm. Absolutní rekord v neúčasti.“

Pokud byl Colin udivený, nedával to na sobě znát. „To se přece může stát.“

„Jerome taky chyběl.“

Jen malé přimhouření očí prozradilo Colinův náhle probuzený zájem. Nick na to hned zareagoval. „Když mluvíme o Jeromovi, cos mu to tuhle dal?“

Odpověď přišla, jako by ji vystřelil z pistole. „Nové album Linkin Park. Promiň, já vím, tobě bych to měl taky zkopírovat, do zítřka to budeš mít, o. k.?“ A zabouchl dveře od skříňky, strčil si učebnice na matematiku pod paži a podíval se tázavě na Nicka. „Tak co, jdeme?“

Nick se s cuknutím probral z transu, do kterého ho Colinovo vysvětlení dostalo. Linkin Park! Co když si všechno to spiklenectví jen namlouval? Co když si s ním jeho vlastní fantazie zahrávala a chybějící studenty vysvětlovala vlna chřipkové epidemie? Tolik jich při bližším pohledu ani nechybělo. Když vešel do třídy, přepočítal Nick rychle své spolužáky. Chyběl Manekýn č. 2, kromě toho Jerome, Helen a tichý Greg. Ostatní, více či méně unavení, posedávali na lavicích.

Tak jo, pomyslel si Nick. Tak jsem si prostě všechno vymyslel. Žádné ohromující tajemství – jen Linkin Park. Zasmál se sám sobě a otočil se ke Colinovi, aby mu vylíčil Betthanyho včerejší záchvat vzteku. Ale Colin ho nebral na vědomí, díval se soustředěně na Dana, který stál na svém obvyklém místě u okna. Dan, s rukou ukrytou za břichem, zdvihl nenápadně čtyři prsty. Colin s uznáním pokývl a ukázal prsty tři.

Nickův pohled létal mezi těmi dvěma sem a tam, ale než dostal příležitost zeptat se Colina, co to mělo znamenat, vstoupil do třídy profesor Fornary. Ten jim během jedné hodiny naložil tolik úloh, že Nick nakonec ani neměl čas myslet na takové triviality, jako byly tři nebo čtyři natažené prsty.

2.

Na kuchyňském stole ležely peníze a neskutečně dlouhý nákupní seznam. Máma se teď věnovala jen trvalým. Jako kdyby podzim vyvolal v londýnských ženách touhu po čerstvě zvlněných vlasech. Nick studoval seznam se zachmuřeným čelem. Mražená pizza po kilech, kromě toho lasagne, rybí prsty a ochucené těstoviny, které stačí zalít horkou vodou. Nevypadalo to, že by se máma v dohledné době chystala vařit. Vzdychl, sbalil tři velké nákupní tašky a vydal se do supermarketu. Přitom si znovu vzpomněl na Danovo znamení a Colinovu němou odpověď. Viděl duchy? To si totiž myslel Jamie. „Ty se nudíš, starouši,“ konstatoval. „Potřebuješ nějaký koníček nebo přítelkyni. Mám ti domluvit rande s Emily?“

Nick popadl nákupní vozík a všechny myšlenky na školu zahnal. Jamie měl pravdu, bylo lepší věnovat se reálným problémům. Například otázce, jak má proboha domů odtáhnout těch dvacet lahví vody, které mu máma napsala na seznam.

Když Nick druhý den vstoupil do školy, chvěl se vzduch rozčilením. Ve vstupní hale bylo mnohem více studentů než normálně, postávali tam v malých skupinkách. Šeptali, šuškali si, jejich hlasy se slévaly do jednolitého šumu, ze kterého Nick nerozuměl ani slovo. Pozornost všech se soustředila na dva policisty, kteří cílevědomě kráčeli chodbou směrem k ředitelně.

V jednom rohu nedaleko od schodů zahlédl Nick Jamieho, který byl zabraný do rozhovoru s Manekýnem Alexem, Rashidem a ještě jedním klukem, na jehož jméno si Nick nemohl vzpomenout. Ale vlastně ano, jmenoval se Adrian, bylo mu třináct a normálně se se staršími studenty nepřátelil. Ale Nick ho poznal, protože příběh jeho rodiny obletěl celou školu, když sem před dvěma roky začal chodit: Adrianův otec se údajně oběsil.

„Tady!“ Jamie mával rukou vysoko nad hlavou, aby upoutal Nickovu pozornost. „Dneska to tu žije!“

„Proč jsou ve škole poldové?“

Jamie vycenil zuby. „Někdo se sem vloupal. Padouchové. Zlodějská

chátra. Ukradli devět počítačů, úplně nové notebooky, všechno to bylo vybavení na informatiku. Hledají teď v počítačové učebně nějaké stopy.“

Adrian přikývl. „A přitom bylo zamčeno,“ přidal se ostýchavě k rozhovoru. „To říkal pan Garth policistům, to jsem slyšel.“

„Buď zticha, mrňousi,“ zavrčel Alex. Beďary mu v obličeji úplně svítily – asi z toho rozčilení, domníval se Nick.

Měl najednou hroznou chuť tomu idiotovi jednu vrazit. Aby se na něho nemusel dál dívat, otočil se k Adrianovi. „Někdo se tam vloupal dveřmi?“

„No, to je právě to,“ řekl Adrian horlivě. „Dveře byly zamčené. Někdo musel ukrást klíč, ale pan Garth říká, že to je nemožné, že jsou všechny tři na svém místě, jeden z nich má dokonce on sám pořád u sebe...“

„Nicku?“ Tichý hlas přerušil proud Adrianovy řeči; Nickova ramena se lehce dotkla ruka s nehty nalakovanými průhledným lakem. Emily, pomyslel si Nick na vteřinu, ale hned se opravil. Emily nenosila na každém prstu tři prsteny a nevoněla tak... orientálně.

Otočil se a střetl se s Brynninými očima modrými jako voda. Jako kaluže.

„Nicky, mohl bys... Teda, mohli bychom... jenom na chvíli, někde o samotě...“

Alex se ušklíbl a přejel si jazykem rty, Nick aspoň v duchu zaťal pěsti.

„O. k.,“ řekl směrem k Brynne. „Ale jen na chvíli.“

Jeho našťvaný tón jí očividně nevadil, a pokud ano, nedávala to na sobě znát. Byla hezká, to bezpochyby, ale především byla ukecaná, a jak byl Nick přesvědčený, úplně hloupá. Teď se před ním pohupovala v bocích, škobrtala na vysokých podpatcích a vedla ho ke schodům dolů k tělocvičnám. Tady to v tuhle dobu bylo liduprázdné.

„Takže, Nicku,“ zašeptala. „Ráda bych ti něco dala. Je to hrozně super, fakt.“ Strčila ruku do tašky, zarazila se a ruku zase vytáhla.

Nick zíral na tašku. Došlo mu, o co půjde, a málem se na Brynne usmál.

„Ale předtím se tě ještě musím na něco zeptat.“ Naschvál pomalu si odhrnula pramínek vlasů z čela.

Jestli nechceš být zklamaná, tak se mě neptej, jak se mi líbíš.

„Tak mluv.“

„Máš počítač? Vlastní počítač, to je důležité. U sebe v pokoji.“

Konečně to bylo tady! „Jo, to mám.“

Spokojeně kývla.

„Ehm, a hrabou se ti rodiče často ve věcech?“

„Mojí rodiče nejsou žádný cvoci.“

„Jo. Dobrý.“ Přemýšlela, až se jí na čele udělaly vrásky. „Počkej, ještě jsem vlastně na něco zapomněla.“ Přiblížila se o krok a zvedla k němu obličej. Její žvýkačkový dech a harémový parfém vytvářely velmi podivnou kombinaci. „Nesmíš to nikomu ukázat. Jinak to nefunguje. Musíš to hned schovat a nikomu neříkej, že jsem ti to dala. Slibuješ?“

To bylo fakt dětinské. Protáhl obličej. „Proč?“

„To jsou pravidla,“ řekla Brynne důrazně. „Když to neslíbiš, nemůžu ti nic dát.“

Nick nahlas a demonstrativně našťavaně vzdychl. „Pro mě za mě. Slibuju.“

„Ale nezapomeň na to, jo? Jinak budu mít problém.“ Podala mu ruku, on ji stiskl. Cítil, jak je její ruka horká. Horká a trochu vlhká.

„Dobře,“ zašeptala Brynne. „Spoléhám na tebe.“ Podívala se na něj pohledem, který jak se Nick obával, měl být svůdný, pak vytáhla z tašky tenkou čtvercovou krabičku z plastu a vtiskla mu ji do ruky.

„Užij si to,“ vydechla a odešla.

Ani se za ní neohlédl. Veškerou jeho pozornost upoutal předmět, který držel v ruce – nepopsaný obal s DVD. Nick ho zvědavě otevřel.

Prý Linkin Park.

Tady dole bylo šero a Nick musel DVD natočit na světlo, aby viděl, co na něm bylo Brynininým dětským písmem napsáno.

Bylo to jedno jediné, Nickovi zcela neznámé slovo – Erebos.

Po zbytek dne si ho Jamie kvůli Brynne dobíral – to bylo pro Jamieho typické a vůbec ne špatné. Horší byl boj s pokusem vytáhnout DVD z kapsy bundy a kamarádovi ho ukázat. Ale vždycky se nakonec ovládl. Nejdřív se na něj podívá sám, co to je a proč se všichni chovají tak tajuplně. Ale v žádném případě se k těm tajnůstkářům nepřidá a nestane se jedním z nich, když jemu samotnému tak lezou na nervy.

Den ve škole se dnes nekonečně táhl. Nick se nemohl soustředit, jeho pozornost se stále znovu obracela k nenápadnému předmětu v bundě. Cítil jej i přes tři vrstvy oblečení. Jeho váhu. Jeho hrany.

„Není ti špatně?“ zeptal se ho Jamie krátce předtím, než zazvonilo na poslední hodinu.

„Ne, proč?“

„Protože se tak zvláště tváříš.“

„Jenom přemýšlím.“

Jamieho koutky to zacukalo. „Nech mě hádat. O Brynne? Dal sis s ní rande?“

Nick nemohl pochopit, jak si Jamie může myslet, že se mu líbí někdo jako Brynne. Ale dnes neměl chuť se dohadovat.

„A kdyby jo?“ odvětil a ignoroval Jamieho výraz říkající ‚Já to věděl‘.

„Tak doufám, že se zítra dozvím podrobnosti.“

„Jasně. Teda, chci říct, nevím. Možná.“

3.

Když přišel Nick domů, byt byl prázdný a ledový. Máma asi zase pospíchala a zapomněla zavřít okna. Nechal si na sobě bundu, utěsnil všechny štěrbinu a zapnul topení ve svém pokoji na maximum. Pak vylovil z kapsy DVD a otevřel ho: Erebos.

Ušklíbl se. Erebos znělo podobně jako Eros. Možná to byl nějaký program na seznamování? To by k Brynne pasovalo, a na to mohla rovnou zase zapomenout.

Zapnul počítač, a zatímco nabíhal, došel si do obýváku pro deku a hodil si ji přes záda.

Měl před sebou nejméně čtyři hodiny nerušeného klidu. Spíš ze zvyku, ale i proto, aby ještě trochu zvýšil napětí, zkontroloval nejdříve e-maily (tři reklamy, čtyři spamy a zahořklá zpráva od Betthanyho, který všem, kdo ještě jednou neprijdou na trénink, sliboval nejrůznější následky).

Právě když chtěl otevřít Facebook, ozval se mu přes ICQ Finn.

„Nazdar bráško! Jak se daří?“

Nick se bezděčně usmál.

„Všechno v pohodě.“

„Jak se má máma?“

„Má hodně práce, ale má se fajn. Co ty?“

„Nápodobně. Obchod běží jako po drátkách.“

„Cool.“ Nick potlačil touhu vyptávat se dál.

„Nicky, poslouchej. To tričko, co jsem ti slíbil... Víš jaký, vid?“

Aby nevěděl. Tričko od Hell Froze Over, nejlepší skupiny na světě, jak říkal Finn.

„Co je s ním?“

„Nemůžu ho sehnat v tvój velikosti. Aspoň ne v nejbližších čtyřech týdnech. Prostě jsi, můj milý, moc vyrostl. V tom obchodě pro fanoušky ho objednali, ale bude to trvat. Nevadí?“

Nick nejdřív vůbec nevěděl, proč je tak zklamaný. Asi proto, že už se v duchu viděl za dva týdny s Finnem na koncertě, oba byli v tričku HFO

s ledově modrou hlavou ďábla na hrudi a společně vyřvávali slova písně *Down the Line*.

„Nedá se nic dělat,“ odepsal Nick.

„Ještě to zkusím, slibuju. Stavíš se zas někdy?“

„Jasně.“

„Chybíš mi, brácho, víš?“

„Ty mně taky.“ *A jak*. Ale nebude tu Finnovi naříkat, on by jinak měl zase špatné svědomí.

Když dochatoval s bratrem, podíval se Nick ještě na Emilyinu stránku *deviantart*, jestli nezveřejnila nějaké nové kresby, ale od včerejška se nic nezměnilo. Logicky, pomyslel si trochu zahanbeně a zase se odpojil.

Vnitřní hlas mu radil, aby ještě teď, než se začne věnovat Erebosu, napsal esej na angličtinu. Ale hlas neměl šanci, Nickova zvědavost byla příliš velká. Otevřel obal, při pohledu na Brynnino písmo protáhl obličej a strčil DVD do mechaniky. Trvalo několik vteřin, než se otevřelo nové okno.

Ani film, ani hudba. Hra.

Instalační okno ukázalo pochmurný obrázek. V pozadí bylo vidět rozpadající se věž uprostřed vypálené krajiny. Před věží byl v holé zemi zapíchnutý meč, na jehož rukojeti byl přivázaný červený šátek. Ten se třepotal ve větru jako poslední připomínka života v mrtvém světě. Nad tím, také červený, se klenul nápis „Erebos“.

Nickovi se sevřel žaludek. Zesílil zvuk, ale neozývala se hudba, jen hluboké dunění jako při blížící se bouři.

Nick přešel kurzorem přes tlačítko instalace s neurčitým pocitem, že na něco zapomněl... Samozřejmě, otestovat program antivirem. Zkontroloval data na DVD dvěma různými programy a oddechl si, když ani jeden nic nenašel. Tak do toho.

Modrý pruh v instalačním okně se pohyboval mučivě pomalu. Po maličkých, maličkatých kouscích. Několikrát to vypadalo, že se počítač zasekl, nic se nehýbalo. Nick zkusil pohnout myší sem a tam, a to fungovalo: aspoň se kurzor pohyboval. Ale také jen pomalu a trhaně. Nick na židli nedočkavě poposedával. Dvacet pět procent, no to snad není pravda! To mohl jít klidně do kuchyně a dát si něco k pití.

Když se o pár minut později vrátil, bylo nainstalováno třicet jedna procent. Nick se s nadávkami zhroutil do židle a mnul si oči. To je teda krám.

O dobrou hodinu později dospěla instalace ke sto procentům. Nick už chtěl nahlas jásat, ale vtom obrazovka zčernala. A zůstala černá.

Nic nepomáhalo. Ani poklepávání na kryt počítače, různé kombinace kláves a výbuch vzteku. Obrazovka neukazovala nic než neúprosnou temnotu.

Ještě než stihl rezignovaně počítač restartovat, přece jen se něco stalo. Z temnoty se vynořila rudá písmena, slova, která pulzovala, jako kdyby zásobovala krví a životem skryté srdce.

„Vstup.

Nebo se vrať.

Toto je Erebos.“

No konečně! Plný radostného očekávání Nick vybral ‚Vstup‘.

Obrazovka opět zčernala, tentokrát na několik vteřin. Nick se opřel o opěradlo židle. Snad to nebude pořád tak pomalé. Počítačem to být nemohlo, ten byl jako nový, procesor i grafická karta byly úžasně rychlé a všechny hry, které měl, vždy fungovaly bez problémů.

Obrazovka se pozvolna rozjasnila a objevila se na ní velmi reálně působící lesní mýtina, kterou ozařoval měsíc. Uprostřed se choulila postava v roztrhané košili a ošuntělých kalhotách. Beze zbraně, jen s holí v ruce. To asi byla jeho herní postava. Nick zkusil kliknout vpravo od ní, načež postava vyskočila a došla přesně na místo, kam klikl. Tak jo, ovládání bylo pro blbce a zbytek určitě taky rychle pochopí. Koneckonců to nebyla jeho první hra.

Tak jdeme. Ale... kam? Nebyla tu ani cesta, ani nápověda. Možná nějaká mapa? Nick se pokusil vyvolat nějaký seznam nebo menu, ale neúspěšně, nic nefungovalo. Žádná nápověda, co bylo úkolem nebo cílem hry, ani žádné jiné postavy kolem. Jenom červený ukazatel života a pod ním ukazatel modrý – ten nejspíš ukazoval výdrž. Nick vyzkoušel různé kombinace kláves, které fungovaly v jiných hrách, ale tady se nedělo vůbec nic.

Tahle hra je nejspíš plná chyb, pomyslel si rozmrzele. Na zkoušku klikl přímo na svou bídně vybavenou postavu. Nad hlavou se jí objevil nápis ‚Bezejmenný‘.

„Taky dobře,“ zamumlal Nick. „Tajuplný Bezejmenný.“ Nechal svou ošuntělou postavu jít nejdříve kousek rovně, pak doleva a nakonec doprava. Zdálo se, že všechny směry jsou chybné, a ani se neobjevil nikdo, koho by se člověk mohl zeptat.

„Je to hrozně super, fakt,“ napodoboval Nick v myšlenkách Brynnin hlas. Na druhou stranu... Colinovi se ta hra očividně taky zamlouvala. A Colin nebyl idiot.

Nick se rozhodl nechat svou postavu jít stále rovně. Totéž, říkal si, by udělal i on, kdyby se ztratil. Držet se jednoho směru. Na něco časem narází a každý les má svůj konec.

Soustředil se na svého Bezejmenného, který se šikovně vyhýbal stromům a větve, které mu překážely, odhrnoval holí. Každý krok postavy byl zřetelně slyšet, větvičky na zemi praskaly, listy šustily. Když postava lezla přes skálu, uvolnilo se několik kamínků, a ty se skutálely na zem.

Za skálou půda zvlhla. Bezejmenný se už nepohyboval tak rychle, protože se do ní chvílemi bořil až po kotníky. Na Nicka to udělalo dojem. Všechno bylo neskutečně reálné, nechyběl ani mlaskavý zvuk, jaký se ozývá, když jde někdo blátem.

Bezejmenný se prodíral dále a začal těžce oddechovat. Modrý ukazatel se smrskl na třetinu původní velikosti. U další skály dopřál Nick postavě pauzu. Bezejmenný si opřel ruce o stehna a svěsil hlavu – očividně měl problém popadnout dech.

Někde poblíž musel být potok. Nick slyšel jeho zurčení a přestávku ukončil. Poslal Bezejmenného kousek doprava, kde skutečně narazil na malý potůček. Postava, stále ještě udýchaná, se u něj zastavila.

„Tak dělej, napij se,“ řekl Nick. Zmáčkl šipku dolů a byl nadšený, že se postava skutečně shýbla, nabrala do holých rukou vodu a napila se.

Pak to šlo vpřed rychleji. Půda už nebyla tak mokrá a ani stromy nerostly tak blízko u sebe. Ale nikde se stále ještě neobjevil žádný orientační bod a Nick se pomalu začal bát, že jeho taktika jít pořád rovně byla výstřelem do prázdna. Kdyby měl aspoň lepší rozhled, nějakou mapu nebo...

Rozhled! Nick se zakřenil. Tak schválně, třeba se jeho virtuální já nemělo jen sklánět, ale umělo i lézt! Vybral si statný strom s větvemi blízko u země, postavil svou postavu přímo před něj a zmáčkl šipku nahoru.

Bezejmenný opatrně odložil hůl a vytáhl se po větvích nahoru. Zarazil se, jakmile Nick pustil šipku, a lezl dál, když ji zase zmáčkl. Nick ho nechal vyšplhat tak vysoko, jak to jen šlo – až byly větve tak slabé, že postava málem spadla. Teprve když pro ni našel vhodné stabilní místo, odvážil se Nick rozhlédnout kolem. Naskytl se mu úžasný pohled.

Úplněk zářil vysoko na nebi a vrhal světlo na nekonečné, stříbřitě zelené moře stromů. Nalevo bylo vidět výběžky horského pásma, napravo pokračovala rovina. Vpředu byla krajina zvlněná. Maličkaté body na některých pahorcích prozrazovaly osídlení.

Vždyť jsem to říkal, pomyslel si Nick vítězoslavně. Cesta rovně je ta správná.

Už už chtěl stisknout šipku dolů, když si všiml teple žlutého světla mezi stromy, velmi blízko. To vypadalo slibně. Když se vydá trochu doleva, musí během několika minut dojít k místu, odkud světlo vychází. Třeba k nějakému domu? Nick, plný nedočkavosti, nechal svou postavu slézt ze stromu, dole si znovu vzala hůl a pokračovala dál. Nick si kousal spodní ret a doufal, že si směr zapamatoval správně.

Netrvalo to dlouho a měl pocit, že mezi stromy rozeznává slabé paprsky světla. Téměř zároveň narazil na překážku – trhlínu v zemi, která byla tak široká, že ji jeho postava nemohla přeskočit. Zatraceně! Trhlina se táhla do obou stran a ztrácela se kdesi v temnotě mezi stromy. Obejít ji by Bezejmenného stálo spoustu času a taky se mohl ztratit.

Nick chvíli nadával, ale pak objevil vyvrácený strom. Kdyby se mu ho podařilo dostat do správné polohy...

Klíčem k úspěchu byl mezerník. Nickova postava škubala kmenem, tahala ho a strkala ve směru, který jí určil kurzorem. Když kmen ležel přes trhlínu, Bezejmenný těžce oddechoval a červený ukazatel života se mu opět o kousek zkrátil.

Nick nechal svého hrdinu opatrně balancovat přes kmen, jenž se ukázal být mostem dost nestabilním, protože se při pátém kroku překulil doprava, a Nick postavu zachránil jen díky riskantnímu skoku na druhou stranu.

Paprsek světla byl teď jasnější než kdy předtím – a komíhal se. Přímo před Nickem se otevřel nenápadný průsek a uprostřed hořel oheň. U ohně seděl muž a zíral do plamenů. Nick sundal prst z tlačítka myši, Bezejmenný se ihned zastavil.

Muž u ohně se nehýbal. Neměl žádnou viditelnou zbraň, ale to nemuselo nic znamenat. Mohl to být čaroděj, odpovídal by tomu dlouhý černý plášť. Možná se člověk něco dozví, když na něj klikne. Sotva se ho Nick dotkl kurzorem, zvedl muž hlavu a odkryl protáhlý obličej s velmi malými ústy. Současně se ve spodní části obrazovky otevřelo dialogové okno.

„Buď pozdraven, Bezejmenný.“ Stříbrošedá písmena se objevovala na černém pozadí. „Byl jsi rychlý.“

Nick dovedl postavu Bezejmenného blíže k muži, ale ten nereagoval, jen dlouhou větví shrabal uhlíky v ohni na hromádku. Nick byl zklamaný; konečně v opuštěném lese na někoho narazil, a ten člověk ze sebe dostal jen suchý pozdrav.

Až když jeho pohled padl na blikající kurzor v dalším řádku okna, Nick pochopil, že se od něj očekává odpověď. „Taky zdravím,“ natukal.

Muž v černém plášti přikývl. „To byl velmi dobrý nápad, vylézt na ten strom. To napadlo jen pár bezejmenných poutníků. Jsi pro Erebos velkou nadějí.“

„Děkuju,“ napsal Nick.

„Myslíš si, že budeš chtít jít dál?“ Mužova malá ústa se protáhla v úsměvu plném očekávání.

Nick chtěl odeslat „Jasně!“, ale jeho protějšek ještě neskončil.

„S Erebosem můžeš začít, jen když se s ním spojíš. To bys měl vědět.“

„V pohodě,“ odpověděl Nick.

Muž sklonil hlavu a zapíchl větev hluboko do žhavých uhlíků. Jiskry se rozlétly do stran. Vypadalo to tak opravdově, tak živě.

Nick čekal, ale jeho protějšek se neměl k tomu, dále pokračovat v rozhovoru. Nejspíš už celý předem naprogramovaný text použil.

Nick, zvědavý, zda muž zareaguje, když ho člověk osloví sám od sebe, natukal do textového pole „p#434<3xxq0jolk-<fi0e8r“. Zdálo se, že to jeho virtuálního známého pobavilo. Zvedl krátce hlavu a usmál se na Nicka.

Dívá se mi přímo do očí, pomyslel si Nick a potlačil nepříjemný pocit. Dívá se na mě, jako by viděl skrz obrazovku.

Nakonec se muž opět otočil k ohni.

Tepře teď si Nick všiml, že se na pozadí ozývá tichá hudba, jemná, ale naléhavá melodie, která ho zvláště dojímala.

„Kdo jsi?“ vepsal do textového pole.

Odpověď samozřejmě nepřišla. Muž jen sklonil hlavu na stranu, jako by musel přemýšlet. Ale o několik vteřin později se k Nickovu úžasu objevila v okně slova.

„Jsem mrtvý.“ Znovu se na Nicka zadíval, jako by si chtěl vyzkoušet sílu toho, co právě vyřkl. „Jen mrtvý. Ty jsi naopak živý. Sice beze jména, ale to už nepotrvá dlouho. Brzy si budeš moci zvolit jméno, povolání a úplně nový život.“

Nickovi sklouzly prsty z klávesnice. To bylo neobvyklé, ne, znepokojivé. Ta hra měla na jakoukoli otázku smysluplnou odpověď.

Třeba to byla náhoda.

„Mrtví normálně nemluví,“ napsal a opřel se o opěradlo židle. Nebyla to otázka, spíš námitka. Na to ten muž u ohně nemůže mít naprogramovanou žádnou vhodnou odpověď.

„V tom máš pravdu. To je síla Erebosu.“ Podržel větev v plamenech a po chvíli ji, teď hořící, zase vytáhl.

Nick, trochu znepokojený, i když si to nechtěl přiznat, zkontroloval, zda je opravdu odpojený od internetu a někdo si z něj nedělá blázný. Ne. K internetu připojený nebyl. Větev v mužových rukou hořela jasným plamenem, který se odrážel v jeho očích.

Další větu napsal Nick téměř bez svého vědomí. „Jaké to je, být mrtvý?“

Muž se dýchavičně, namáhavě zasmál. „Jsi první Bezejmenný, který se mě na to ptá!“ Roztržitě hodil zbytky klacku do ohně.

„Osamoceně. Anebo plné duchů. Těžko soudit.“ Přejel si dlaní po čele. „Kdybych se tě já zeptal, jaké to je, být naživu, co bys odpověděl? Každý žije po svém. Stejně tak má každý svou vlastní smrt.“ Jako by chtěl to, co právě řekl, zdůraznit, přetáhl si muž přes hlavu kapuci pláště. Ta nyní vrhala stín na jeho oči i nos – byla vidět jen jeho malá ústa. „To bezpochyby jednou také zažiješ.“

Bezpochyby. Nick si o kalhoty otřel zpocené dlaně. Tohle téma se mu už nelíbilo.

„Jak se dostanu dál?“ naťukal a pobaveně si uvědomil, že počítá se smysluplnou odpovědí.

„A chceš jít dál? Varuji tě. Raději to nedělej.“

„Samozřejmě že chci.“

„Tak se otoč vlevo a běž podél potoka, až přijdeš k rokli. Projdi jí. Potom... uvidíš.“ Mrtvý muž se zachumlal do pláště, jako by mrzl.

„A vyhlížeš posla se žlutýma očima.“

4.

Lehkým poklusem, který příliš nezatěžoval ukazatel výdrže, běžel dál podél potoka šplouchajícího po jeho levici. Výdrž, jak Nick zjistil, nebyla právě silnou stránkou Bezejmenného. Po sebemenším stoupání se zadýchal a potřeboval pauzu. Tak dlouhou, dokud ukazatel vpravo dole na obrazovce zase nezářil modře. A pak dál. Lézt přes kameny, skákat přes překážky, vyhlížet rokli. A posel se žlutýma očima nikde.

Země vpravo a vlevo podél potoka se pozvolna zvedala, tmavá lesní půda ustupovala kamenitému podloží a v cestě bylo stále více suti, která Bezejmennému ztěžovala postup; občas dokonce upadl. Ale teprve když byl terén po obou stranách dvakrát vyšší než postava, došlo Nickovi, že už se nachází uprostřed rokli. A kromě toho si všiml, že není sám. V suchém houští vpravo i vlevo od cesty něco šelestilo, něco se tam hýbalo, a pak – jako na neslyšný povel – z něho vyskočilo několik malých, ropuše podobných stvoření a vrhlo se na něj. Stvoření na nohou neměla jen plovací blány, ale i drápy, jimiž Nickovu Bezejmennému způsobila pár zranění. Trvalo několik strašlivých vteřin, než mu došlo, že postava drží hůl, a tou se může bránit.

Dvě z ropuch se daly na útěk, jedna po přesně mířeném úderu holí chcípla Bezejmennému u nohou.

„Strike,“ zamumlal Nick.

Poslední ropucha ale visela Bezejmennému na levé noze a pod drápy se jí šířila krvavá skvrna. Nick znepokojeně zaznamenal, že ukazatel života dosahuje jen lehce za polovinu. Stiskl mezerník, načež začal Bezejmenný skákat, ale na ropuchu to nezapůsobilo.

Teprve s klávesou *escape* měl úspěch. Bezejmenný se bleskurychle otočil kolem své osy, podivnou ropuchu setřásl a na Nickův povel ji zneškodnil.

Ukazatel života se mezitím smrskl na méně než polovinu. Nick se ujistil, že v dohledu nejsou žádní další útočníci, a potom přejel myší přes ropuší zdechliny. Objevila se informace „čtyři jednotky masa“.

„No, co se dá dělat,“ zabručel, postavil vyčerpanou postavu znovu na nohy a nechal ji maso posbírat, než se vydá dál. Byl ve střehu a připravený přetáhnout holí každou další ropuchu, která by se snad objevila. Ale nic

už na něj nezaútočilo. Místo toho se v pozadí začal ozývat nový zvuk, rytmický a mnohokrát odražený od stěn rokle. Dusot kopyt.

Poručil Bezejmennému zpomalit a jen opatrně se propížit následující zatačkou, za níž se ale neskrývalo nic jiného než další strmé skalní stěny a ještě víc suti.

Za chvíli dusot ustal. Nick poslal Bezejmenného těsně podél skalní stěny, podél trnitých křovisek, která dosahovala výšky dospělého muže. Pokračoval, dokud se před ním neobjevila další skalní stěna. V její polovině, vysoko nad hlavou Bezejmenného, přesahoval do rokle široký výčnělek, za nímž se otevíral úzký vstup do jeskyně. Před průchodem seděla na obrovském, ve zbroji oděném koni vychrtlá postava v šedém plášti a mávla zároveň na Nicka i Bezejmenného. Nick si letmo všiml lysé, špičaté lebky a přehnaně dlouhých kostnatých prstů. Jeho pozornost se soustředila na jezdcovy nažloutlé oči.

„Vše jsi šikovně zvládl.“

„Díky.“

„Ale s tvým ukazatelem života to není nejlepší.“

„To vím.“

„Na to bys měl v budoucnu myslet.“

Poslovo obchodní jednání ostře kontrastovalo s jeho děsivým vzezřením.

„Je na čase, abys obdržel jméno,“ pokračoval.

„Je čas na první obřad.“ Posel pozvolna ukázal na jeskyni za sebou. „Přeji ti štěstí a správná rozhodnutí. Brzy se zase uvidíme.“ Otočil koně a odcválal.

Nick čekal, dokud dusot kopyt neumkl v dáli, a pak svou postavu poslal ke stěně. Na plošinu vedly strmé schody vytesané do skály. „Čas na první obřad.“ Jak to, že se mu už zase potí ruce? Klikl levým tlačítkem myši na temný vchod do jeskyně. Bezejmenný vešel a zmizel. V následujícím okamžiku obrazovka zčernala.

Tma. Ticho. Nick poposedával na židli. Jak to, že to trvá tak dlouho? Na zkoušku potukával na klávesnici, čímž se ale vůbec nic nezměnilo.

„No tak dělej,“ řekl a klepal na počítač. „Ne že teď klekneš.“

Tma nezmizela a Nick byl stále nervóznější. Mohl vytáhnout DVD z mechaniky a vložit ho tam znovu nebo mohl počítač restartovat, ale to

bylo riskantní. Možná by pak musel začít úplně od začátku. Nebo by se hra už vůbec nerozběhla.

Najednou se ozval nějaký zvuk. *Buch buch!* Znělo to jako tlukot srdce. Nick otevřel horní šuplík, vyndal sluchátka a připojil je k počítači. Teď slyšel zvuk zřetelněji a měl pocit, že se v pozadí ozývá ještě něco. Krátké zatroubení lesního rohu. Vzpomněl si na lovecké signály. Znělo to nadějně. Jako by v pozadí byla hra v plném proudu, bez něj. Zesílil zvuk a vztekal se, že ho sluchátka nenapadla dřív. Možná propásl důležité informace, varování, náповědu! Třeba rozhodující radu, která by mu pomohla pokračovat ve hře, prostě přeslechl.

Více z nedočkavosti než s nadějí mačkal Nick *enter*.

Bušení umlklo a na černém pozadí se opět objevila rudá písmena.

„Toto je Erebos. Kdo jsi ty?“

Nick dlouho nepřemýšlel. Vybere si stejné jméno, jaké už použil v jiných počítačových hrách.

„Jsem Gargoyle.“

„Řekni mi své jméno.“

„Gargoyle!“

„Své pravé jméno!“

Nick se zarazil. K čemu to? Tak jo, napíše nějaké jméno a příjmení, aby už konečně mohl jít dál.

„Simon White.“

Jméno tam stálo, rudé na černém, a několik vteřin se nic nedělo. Jen kurzor blikal.

„Říkám: své pravé jméno.“

Nick nevěřícně zíral na obrazovku a opět měl pocit, jako by někdo hleděl zpět. Zhluboka se nadechl a zkusil to znovu.

„Thomas Martinson.“

Jméno opět zůstalo několik sekund nekomentované, než hra odpověděla.

„Thomas Martinson je špatně. Jestli chceš hrát, řekni mi své pravé jméno.“

Pro to nebylo rozumné vysvětlení. Možná to byla softwarová chyba a hra nepřijme vůbec žádné jméno. Nápis zmizel, zůstal jen blikající kurzor. Najednou se Nick začal bát, že by program mohl spadnout nebo že se při třetím špatném pokusu zablokuje, jako mobil, když člověk třikrát zadá špatný PIN.

„Nick Dunmore.“ Nařukal jméno napůl v očekávání, že i pravda bude odmítnuta.

Místo toho mu program zašeptal jméno do uší. „Nick Dunmore. NickDunmore. Nick. Dunmore.“

Slova se ozývala znovu a znovu, jako kdyby si je šeptající stvoření předávala od jednoho k druhému. Pozdrav neviditelného společenství.

Pocit, že ho někdo pozoruje, téměř nahnal Nickovi strach a on popadl sluchátka, aby si je sundal z uší. Ale nápis mezitím zmizel stejně jako hlasy a rozezněla se lákavá melodie, příslib tajemství a dobrodružství.

„Vítej, Nicku. Vítej ve světě Erebosu. Než začneš hrát, seznámím tě s pravidly. Když se ti nebudou zamlouvat, můžeš hru kdykoli ukončit. Souhlasíš?“

Nick zíral na obrazovku. Hra ho přistihla při lži. Věděla, jak zní jeho pravé jméno. Teď to vypadalo, že nedočkavě čeká na jeho odpověď – blikání kurzoru se postupně zrychlovalo.

„Ano,“ napsal Nick s pocitem, že vše zase zčerná, když mu to bude trvat moc dlouho. Později, později bude přemýšlet.

„Dobře. Tady je první pravidlo: Máš jen jednu šanci zahrát si Erebos. Když ji promarníš, je po všem. Když tvá postava zemře, je po všem. Když porušíš pravidla, je po všem. O. k.?“

„O. k.“

„Druhé pravidlo: Když budeš hrát, dej si pozor, abys byl sám. Nikdy během hry nezmiňuj své pravé jméno. Nikde mimo hru nezmiňuj jméno své postavy.“

Proč to, pomyslel si Nick. Potom si vzpomněl, že ani Brynne, která ještě nikdy nebyla nemluvná, mu o Erebosu nic neprozradila. „Je to hrozně super, fakt“ – to bylo vše.

„O. k.“

„Dobrá. Třetí pravidlo: Obsah hry je tajný. S nikým o něm nemluv. Obzvláště ne s neregistrovanými. S hráči si během hry můžeš povídat u ohňů. Nešíř žádné informace mezi své přátele nebo rodinu. Nešíř žádné informace po internetu.“

Jako kdybys na to mohl přijít, pomyslel si Nick a naťukal „O. k.“

„Čtvrté pravidlo: DVD s Erebosem důkladně schovej. Potřebuješ ho, abys mohl hru zahájit. DVD v žádném případě nekopíruj, pokud tě k tomu posel nevyzve.“

„O. k.“

Sotva Nick zmáčkl *enter*, vyšlo slunce. Černá obrazovka ustoupila jemné růžové, a ta během chvíle přešla ve žlutavé a zlatavé tóny. Nickův Beze-

jmenný se ve světle vynořil jako stín a pomalu získal obrysy stejně jako jeho okolí – sluncem zalitá lesní mýtina s vysokou trávou, kterou se klikatila vyšlapaná stezka. Ta vedla k věži porostlé mechem, jejíž brána visela jen na jednom pantu. Na skále kousek vlevo od věže seděl Bezejmenný, měl zavřené oči a obličej otočený ke slunci. Nick pocítil lehkou závist jako při pohledu na obzvlášť povedené fotky z dovolené. Na chvíli uvěřil tomu, že cítí pryskyřici na stromech a kvetoucí rostliny okolo věže. Cvrčci cvrkali a vítr si jemně pohrával s trávou.

Křivá brána do věže rachotivě bouchala o zeď a postava, stále ještě v roztrhaných šatech, se narovnala a vstala. Položila si ruku na obličej a sundala ho jako masku. Za ním nebylo nic než holá kůže, hladká jako vaječná skořápka.

Následující závan větru rozbalil vlajku visící na vrcholku věže. Ukazovala vybledlou jedničku.

Tudy se jde do první úrovně, pomyslel si Nick a nasměroval postavu, jejíž chybějící obličej ho rušil více, než si byl ochotný přiznat, do věže.

Uvnitř je vše klidné, dokonce i vítr utichl a brána už nebouchá. Mezi slámou a poházenými kostmi stojí dřevěné truhly se zrezivělým kováním. Na stěnách se třpytí měděné tabule, do nichž jsou vyrytá nějaká slova. První dvě slova jsou vždy stejná: Vyber si.

Prochází kolem tabulí.

„Vyber si pohlaví,“ vyžaduje první.

Bez váhání si vybírá muže. Teprve pak ho napadne, že hrát jako žena by mohlo mít svůj půvab. Nevadí, už je pozdě.

„Vyber si národ,“ čte na druhé tabuli.

Zde setrvá déle. Zamítne barbara a upíra, i když si jejich těla na zkoušku oblékne – při pohledu na lesknoucí se muskulaturu barbara protáhne obličej. Několik minut zvažuje ještěřího muže – jeho šupiny se lákavě třpytí všemi barvami, mění odstín podle dopadajícího světla. Na výběr je zde i člověk, ale ten nepříchází v úvahu. Příliš všední. Příliš slabý.

Trpaslík, vlkodlak, kočičí muž nebo temný elf – poslední čtyři možnosti ho lákají nejvíc. Vyzkouší si tělo trpaslíka: malé, sukovité, silné. To není špatné, malý vzrůst se mu zamlouvá. Křivé nohy a šklebící se obličej už méně.

Nakonec se rozhodne pro temného elfa: nanejvýš střední výšky, ale obratný, elegantní a tajemný. Jeho rozhodnutí je vzato na vědomí.